

A portrait of Marike Kuperus, a woman with blonde hair and glasses, smiling. The background is a soft-focus image of her face and upper body. In the top left corner, there are blue and white polka dots.

17 COLUMN

MARIKE KUPERUS

YOUNG IN VERENIGINGSLAND

Vorige week zat ik met het clubje bij DNA dat het bereiken van jongere generaties als ambitie heeft: tas-force Young DNA. Ondanks mijn grootouderschap mag ik meedoen. De anderen zijn gelukkig wel van de beoogde leeftijdscategorie. We aten pizza en bespraken leuke dingen, nieuwe ambities en de vraag hoe we jonge verenigingsprofessionals meer bekend kunnen maken met de meerwaarde van de vereniging.

Het waren er zes. Allemaal bevlogen en betrokken bij verenigen. We zaten daar immers in DNA-verband. En toen ik eens rondkeek viel me iets bijzonders op: er was er van dat clubje maar één – ja maar één – in dienst van een vereniging! De andere vijf? In dienst van een bv die een vereniging heeft opgericht, een zzp'er voor allerlei clubs waaronder verenigende stichtingen en stichtende verenigingen, een student geïnteresseerd in polderend NL, een actieve vrijwilliger met een heel ander – medisch – beroep en ik, verenigingsliefhebber van voor naar achter, zat er vanuit een maatschap.

De vaart zat erin, het commitment, geloof in de relevantie van de polder en belangenbehartiging. Maar ook onbegrip voor trage processen, gepiep en getut. Gewoon aan de slag. De eerste mails over afgewerkte to do's kwamen binnen een week.

We zitten in dynamische tijden. Wereldwijd hebben we te maken met grote veranderingen in techniek, informatie en communicatie. Dat geeft een gevoel van onveilig, onbeschermd zijn en verschillende reacties, waaronder: 'Nou... als de overheid, de instituties, de werkgever niet voor ons zorgt... dan doen we het zelf wel.' We zien veel nieuwe buurtinitiatie-

ven, maatschappelijke ondernemingen, coöperaties op zorg-, woon- en energiegebied. Een wereld van we-doen-het-zelf-welinitiatieven. In principe is de verenigingsvorm een ideale organisatievorm voor nieuwe we-doen-het-zelf-welinitiatieven: gedeeld eigenaarschap, gezamenlijke besluitvorming. Toch staat de vereniging nu meer symbool voor saai, traag, stroperig en ouderwets. De verenigingsvorm – de zelforganisatie bij uitstek – profiteert weinig van de huidige kanteltijd.

De oprichters van elke vereniging zijn bijdetijdse mensen met passie en met pioniersvoeten. Ze organiseren langs de lijnen van hun tijd. Ooit telegraaf, daarna met stencils en typemachines. De 21^e-eeuwse burger doet het digitaal: 24/7 via gratis wifi. Het buurtinitiatief krijgt vorm via Facebook. De studieclub heeft zijn eigen WhatsAppgroep. De Q-koortspatiënten hebben zich in 2007 kort na de start van de uitbraak gebundeld in de stichting Q-uestion.

Ik heb wel vertrouwen in die jonge generatie. Die komen ver met een paar pizza's, veel enthousiasme en weinig beperkingen. Ik hoop vooral dat de traditionele verenigingen op tijd zien dat het houdbaar houden van de vereniging niet vraagt om invriezen maar om verse ingrediënten en nieuwe bereidings-technieken. Young DNA en verenigen: de uitdaging is om de tekenen van de tijd te zien. Verenigen én bewegen. ←

Marike Kuperus

Maat en adviseur bij Kuperus & Co,
voor vereniging en achterbanorganisatie